

berettiget Lov, var, at vi naaede til fuldstændig Enighed.

Jeg vil begynde med de to Ændringsforslag, der omtales sidst i Mindretallets Betænkning, Ændringsforslagene Nr. 45 og 46. Til det ene har jeg ubetinget sluttet mig, for det andet har jeg i Betænkningen erklæret min Sympati. Ændringsforslag Nr. 45 til § 43 gaar ud paa, at under visse Betingelser skal Erstatningen til de efterladte og Invaliditetserstatningen til den tilskadekomne kunne omsættes til en Livrente. Jeg er enig med det Mindretal, som stiller dette Ændringsforslag, i, at de Udtryk for denne Tanke, som benyttes i Lovforslagets § 43, 2det Stykke, er for vage, og jeg er enig med det i, at det vilde have haft Betydning, hvis vi var naaet til i selve Paragraffen at give Forsikringsraadet et Fingerpeg i Retning af, i hvilket Tilfælde en saadan Omsætning bør finde Sted.

Jeg ved nok, at jeg i det til Grund for denne min Anskuelse liggende staar temmelig isoleret her i Tinget. Hver Gang jeg aabent og oprigtigt har sagt, at jeg mente, at de forsørgede, naar Statsmagten greb ind paa saadanne Punkter som her og skabte en Ret for Forsørgeren, ogsaa havde et Krav paa Statsmagten paa Beskyttelse overfor deres Forsørger — og det har jeg sagt baade under Behandlingen af Enkeloven og Børnebespisningsloven og Værgeraadsløven som nu her i Udvalget under Behandlingen af Ulykkesforsikringsloven —, har jeg godt mærket, at det stødte an mod en overmaade hæderlig Følelse hos den største Del af dette Tings Medlemmer. Men jeg betragter det ikke desto mindre vedvarende som rigtigt, at Statsmagten aabent bør erkende, at der er Tilfælde, hvor de forsørgede har Krav paa Beskyttelse overfor deres Forsørger, naar han ikke er nogen god Forsørger. I de Tilfælde, hvor en i Forvejen ikke god Forsørger faar en forholdsvis betydelig Erstatningssum i Hænde — som derefter i en Hast kan være forsvundet, saa at de, han skal forsørge, vedvarende er daarligt forsørgede —, har Statsmagten efter min Mening en Forpligtelse til at henlede Forsikringsraadets Opmærksomhed paa, at den ønsker, at der til Beskyttelse for de forsørgede tages Forholdsregler overfor Forsørgeren. Den, der ved bedst Besked om dette, er Forsørgelseskommunen, og derfor har jeg ubetinget tiltraadt Ændringsforslag Nr. 46 om, at Forsørgelseskommunens Erklæring skal indhentes.

Derimod har jeg ikke kunnet slutte mig til den bindende Form, som Mindre-

tallet har givet sin Bestemmelse i Ændringsforslag Nr. 45 baade med Hensyn til Erstatningssum, Invaliditetsgrad og Alder for den tilskadekomne, fordi jeg ikke har villet medvirke til to bestemte Ting. Jeg har ikke villet medvirke til, at en aldrende skadelidt, som vilde kunne anvende Pengene fordelagtigt, f. Eks. i en Forretning af en eller anden Art — ogsaa en saadan Forretning, som f. Eks. hans Kone kunde drive, herpaa giver Forsikringsraadets Betænkninger Gang paa Gang Eksempler —, skal hindres deri. Og selv om Ordene „som Regel“ staar i Bestemmelsen, vil Forsikringsraadet betragte en saadan Pegefinger som den, Mindretallet sætter op, som bindende for sig. Dette er det ene, jeg ikke kan være med til. Det andet, jeg ikke kan være med til, er at aabne Udvej for en nøjeseende, maaske endog smaalig, Forsørgelseskommune til at sige: lad hellere Familien faa en Livrente, det vil virke til, at man kan nedsætte eller ganske se bort fra en senere indtrædende Ret til Alderdomsunderstøttelse. Jeg har gjort adskillige Forsøg paa at faa de forskellige Anskuelser i denne Henseende til at mødes i et Overenskomstforslag — et enkelt af dem var saaledes formuleret, at baade Indenrigsministeren og, saa vidt jeg forstod, Forsikringsraadet var villige til, om ikke gerne, at acceptere det —, men Gang paa Gang er det mislykkedes for mig, og derfor er jeg til sidst faldet tilbage paa dette at blive staaende ved Lovforslagets Udtryk, som jeg dog vedblivende finder for vage.

Det andet Punkt, som jeg vil fremdrage, og hvor jeg ogsaa har forsøgt at knytte Forhandling, men ganske vist til den anden Side, er Statens Tilskuds Forhold til Forsikringsforbundene og Forholdet mellem de gensidige Selskaber og Selskaber med begrænset Ansvar. Lovforslagets Styrke ligger selvfølgelig deri, at naar Forsikringsforbundene oprettes, saaledes som Forslaget vil det, kan ingen af de Arbejdsgivere, der er Tale om, slippe udenom, og ligesom Livsforsikring ikke kan bygges alene paa daarlige Liv, saaledes kan Ulykkesforsikring ikke baseres alene paa svagt stillede eller usikre Arbejdsgivere. Det er selvfølgelig en meget betydelig Styrke ved Forslaget. Svagheden ved Forslaget ligger i, at dette, at man tvinger bestemte Kategorier ind i Forsikringsforbundene og stiller de gensidige Selskaber paa særlig Maade overfor Selskaber med begrænset Ansvar, let giver Anledning til, at der opstaar Monopol eller